

BIOGRAFIES GUARDONATS 2013

XXV PREMIS JOSEP MARIA BATISTA I ROCA MEMORIAL ENRIC GARRIGA TRULLOLS

Núria Amorós (Uruguai)

Manel Bargalló i Alabart (Alemanya)

Miquel Basterra i Martí (Colòmbia)

Lídia Carol Geronès (Itàlia)

Jordi Gairín i Fosas (Luxemburg)

Josep Grases Galofré (Veneçuela)

Sigfrid Grimau i Miquel (Xile)

Maria Guenova (Bulgària)

Sebastià Moranta Mas (Alemanya)

Francesc Sallés Calvet (Argentina)

Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana

Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans) . Tel. 93 213 76 48;

e-mail: ipecc@ipecc.cat . Web: www.ipecc.cat

Deu premiats, catalans i catalanòfils residents a l'exterior dels Països Catalans, han estat distingits amb el XXV Premi Josep Maria Batista i Roca – Memorial Enric Garriga Trullols, guardó d'atorgament anual instituït i convocat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalanòfils i els catalans de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior

Barcelona, 16 de novembre de 2013

Núria Amorós Sargatal

Resident a Montevideo (Uruguai)

Nascuda a Rosario (Argentina) el 15 d'abril de 1969

Casal Català de Montevideo

Núria Mercedes Amorós Sargatal, nascuda a Rosario, República Argentina, el 15 d'abril de 1969, és filla de Jaume Amorós Puiggròs, originari de Balaguer, i d'Àngela Sargatal Roca, de Badalona.

Forma part d'una família amb arrelades tradicions catalanes, en la qual la llengua vehicular és el català, que va adquirir com a llengua materna malgrat haver nascut a l'Argentina.

Als set anys s'integra al Centre Català de Rosario, on comença a formar part de l'Esbart Dansaire Terra Nostra, del qual la seva mare era la fundadora.

L'any 1987 comença a dirigir el grup infantil de l'esbart alhora que continua formant part del cos de dansa.

El 1989 participa de manera activa a la Primera Trobada Cultural de Comunitats Catalanes del Con Sud d'Amèrica.

El 1990 emigra a Montevideo, República Oriental de l'Uruguai, on s'integra al Casal Català d'aquella ciutat i l'any 1991 es fa càrrec de l'esbart dansaire que, posteriorment i sota la seva direcció, rebrà el nom de Germanor.

Cap el 1995 es comença a integrar a la Comissió Directiva del casal uruguaià, de la qual ha format part fins avui, en què desenvolupa el càrrec de secretària.

Organitza la formació del grup infantil de l'esbart, que rep el nom de "Patufets".

Ha participat activament a les Trobades Culturals de Comunitats Catalanes del Con Sud d'Amèrica els anys 1991 (Montevideo, Uruguai), 1993 (Santiago de Xile, Xile), 1996 (Buenos Aires, Rep. Argentina), 1997 (Mendoza, Rep. Argentina), 2001 (Rosario, Rep. Argentina), 2003 (Montevideo, Uruguai), 2005 (Buenos

Aires, Rep. Argentina), 2007 (Santiago de Xile, Xile), 2009 (Córdoba, Rep. Argentina) i 2012 (La Plata, Rep. Argentina). Participa també a les Trobades Mundials de 2000 (Barcelona), 2005 (Girona) i 2008 (Tarragona).

És una de les promotores de la idea de dur a terme la festa de Sant Joan al carrer a la ciutat de Montevideo, amb l'objectiu de fer-hi participar la societat d'acollida. Aquesta festa, actualment i després de deu anys, ha estat declarada d'interès municipal per la Intendencia Municipal de Montevideo i és una de les activitats de cultura catalana organitzada pel casal que acull més gent, al voltant de dues mil persones.

L'any 2009 forma part del Consell Assessor de les Comunitats Catalanes de l'exterior de la Generalitat de Catalunya com a membre representant per la Xarxa del Con Sud.

El 2012, després de vint-i-un anys, deixa la direcció de l'esbart dansaire Germanor i comença a coordinar un taller de cuina catalana. Té una filla i dos fills, que participen activament en les activitats del Casal Català.

Manel Bargalló i Alabart

Resident a Karlsruhe (Alemanya)

Nascut a Tarragona el 30 de juny de 1961

Catalans Abroad

Va néixer el 30 de juny de 1961 a Tarragona, però va créixer entre Blanes i Malgrat de Mar. Fill de Manuel Bargalló i Escoda i de Maria Concepció Alabart i Alsina.

És llicenciat en biologia per la Universitat de Barcelona. Master de TIC per la Universitat Oberta de Catalunya. Actualment està acabant un doctorat en Seguretat i Prevenció de la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Establert a Alemanya des mitjants del 2006. Té dos fills del primer matrimoni residents a Catalunya i dos fills petits del segon matrimoni residents a Karlsruhe, on treballa al Competence Center Pharma d'una multinacional del sector de l'automatització.

Va ser militant d'ERC des del 1991 fins el 2009. Va ser President de la Secció Local de Malgrat de Mar i membre de l'executiva del Maresme. El 2010 va ser escollit coordinador de la Vegueria d'Exteriors de Reagrupament (grup de catalans repartits per tot el món partidaris de la creació d'una candidatura unitària i transversal per proclamar la independència de Catalunya). En aquest sentit ha pronunciat a Buenos Aires i a Luxemburg conferències a favor de la creació d'un estat català. També va ser responsable de la creació d'un document que explica d'una manera gràfica i amena com podria ser l'Estat català: <http://www.futurlliure.cat>

Des de setembre de 2008 és membre fundacional i conseller de Deumil.cat (Deu mil en Xarxa per l'Autodeterminació), que va fer possible la manifestació del 7 de març de 2009 a Brussel·les i el 8 de maig de 2010 a Ginebra a favor de crear un estat català. Ha escrit un llibre on s'explica com es va desenvolupar la manifestació a la capital de la Unió Europea: *Els herois de Brussel·les*, publicat per Pagès Editors.

Més tard, va col·laborar en la recollida de signatures per a la primera iniciativa legislativa popular (ILP) presentada el 2009 per demanar la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació de Catalunya.

Durant les consultes populars per la independència, va col·laborar creant una guia per a fer referèndums internacionalment a partir de l'experiència de Suïssa Decideix, Holanda Decideix i Quebec Decideix, i que va ser d'una gran ajuda per a realitzar el d'Hamburg Decideix, Essen Decideix i Toronto Decideix.

Veient la fragmentació del moviment independentista després de les eleccions al Parlament a finals del 2010, va proposar crear Catalans Abroad, una xarxa de catalans que viuen a l'exterior que, independentment que siguin o no d'un partit, volen ajudar que la nostra nació esdevingui un estat tan aviat com sigui possible. Dins de les activitats destacables de Catalans Abroad cal assenyalar que junt amb el promotor de la plataforma www.catalansalmon.com, l'informàtic Sergi Marzabal, una campanya per tal de que no es tanquin les emissions per satèl·lit de TV3 (<http://tv3sat.catalansalmon.com/>), amb més de 30.000 signatures de suport i la creació de newsletters en diversos idiomes amb notícies sobre Catalunya i la seva lluita per esdevenir un estat sobirà (www.catalansabroad.com).

Actualment forma part del Consell de les Assemblees Exteriors de l'ANC (www.catalanassembly.org) que va organitzar i coordinar la Via Catalana Internacional que es va dur a terme a més de 120 ciutats del món amb una participació que va superar als 10.000 assistents. També és membre de l'ANC Alemanya (www.anc-deutschland.cat).

Blocs personals:

Vilaweb.cat : Des de l'exili (<http://blocs.mesvilaweb.cat/mba4639>)

Avui.cat: Des de l'exili (<http://blogs.avui.cat/mba4639>)

Ara.cat: Des de les germanies (<http://blogspersonals.ara.cat/desdelesgermanies>)

Miquel Basterra i Martí

Resident a Bogotà (Colòmbia)

Nascut a Tarragona

Comunitat Catalana de Colòmbia

Miquel Basterra i Martí va néixer a Tarragona, fill de Josep Lluís Basterra i de Josepa Martí.

Ja fa més de vint-i-cinc anys que va emigrar a Colòmbia, on és un personatge que, amb decisió i sempre que se li pregunta, respon: “Sí, amb molt d’honor, orgull i honra, sóc de Tarragona, la Imperial Tàrraco, la ciutat més bonica, alegre i acollidora de tot el Mediterrani i d’Europa en general”.

A Colòmbia ha encarrilat la seva vida intel·lectual a l’estudi de les ciències econòmiques.

La seva sòlida i profunda formació acadèmica, l’experiència docent i l’exercici professional han fet que destaqués en el camp de les finances, en el qual s’ha desenvolupat amb la màxima eficàcia, i ha constituït més d’una dotzena d’empreses.

Ha destacat pel seu reconegut prestigi en l’àmbit empresarial de Catalunya, Espanya i Colòmbia, principalment en el camp de la direcció i administració d’empreses.

Ha estat promotor de nombroses missions comercials, diplomàtiques i culturals cap a Colòmbia, la Comunitat Europea i Catalunya i viceversa, la qual cosa ha despertat l’interès d’un important nombre d’experts en negoci, en diferents àrees de l’economia i del comerç.

En l’exercici de la seva carrera professional, Miquel Basterra ocupa, entre d’altres, els càrrecs de president de la Comunitat Catalana de Colòmbia i president de la Cambra de Comerç Hispano-Colombiana.

La Cambra de Representants de Colòmbia, amb la finalitat d'honorar estrangers que s'hagin fet mereixedors d'una exaltació en nom del poble colombià, va condecorar Miquel Basterra, amb l'Ordre de la Democràcia Simón Bolívar, en el grau de gran oficial, en sessió plenària de la Cambra i del Senat.

És fill adoptiu de les ciutats de Bogotà i de Santa Marta i Persona Il·lustre de la ciutat de Manizales.

Lídia Carol Geronès

Resident a Verona (Itàlia)

Nascuda a La Bisbal (Baix Empordà) el 28 de maig de 1979

Universitat de Verona

Lídia Carol Geronès va néixer a la Bisbal d'Empordà (Baix Empordà) el 28 de maig de 1979, filla de Margarida Geronès Anglada i d'Albert Carol Roman.

Llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Girona (2001), en aquesta mateixa universitat el setembre del 2003 va finalitzar els estudis de tercer cicle (itinerari: Teoria i Cultura Contemporània). Gràcies a una beca d'intercanvi, va cursar el segon any d'aquests estudis a la Lancaster University d'Anglaterra. Fruit d'aquest recorregut és la tesina: "*Unitats de xoc* de Pere Calders, un retrat de la guerra civil". Aquest treball de recerca, que va rebre un excel·lent per unanimitat, va ser premiat per la Institució de les Lletres Catalanes.

Actualment i des del 2008 és professora (lectora de l'Institut Ramon Llull) de llengua i cultura catalana a la universitat de Verona (Itàlia).

Del 2008 al 2013 professora (lectora de l'Institut Ramon Llull) de llengua i literatura catalana a la universitat de rento (Itàlia).

Del 2006 al 2009 va ser professora de literatura catalana a la Universitat de Bolonya (Itàlia).

Lídia Carol també és membre, en funció de vocal, del consell directiu (2012-2014) de l'Associazione Italiana di Studi Catalani.

Des que és a Itàlia, a més de dedicar-se a l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes en l'àmbit universitari, s'ha ocupat de projectar, tant a nivell acadèmic com social, la cultura dels Països Catalans en totes les seves formes artístiques. Per això, a partir de l'any 2008, juntament amb el professor Andrea Zinato, de la Universitat de Verona, va començar a establir vincles amb l'Institut Ramon Llull per tal que en aquesta universitat l'ensenyament de la llengua i la cultura catalanes també pogués ser present en l'oferta didàctica de la Facultat

de Llengües i Literatures Estrangeres. A aquest treball s'hi afegeixen l'organització d'activitats culturals, la participació en diferents congressos i la publicació d'articles sobre literatura catalana:

Activitats principals

- Membre de l'organització local, juntament amb l'Associazione Giochi Antichi de Verona, del 26e Aplec Internacional d'Adifolk, Verona, 2 i 3 d'agost del 2013.
- Membre del comitè organitzador del X Congresso Internazionale dell'Associazione Internazionale di Studi Catalani "Ciutat de l'amor: scrivere la città, raccontare i sentimenti", 23-25 de febrer de 2012, Universitat de Verona. En aquest congrés hi van participar més de setanta estudiosos de la cultura catalana d'arreu del món que van tractar temes de llengua i de literatura, cinema i arts plàstiques. També hi va haver una taula rodona dedicada a l'actualitat sociopolítica titulada "Ri-pensare le autonomie: politica e cultura in un mondo globale", amb la presència de Vicenç Villatoro. Les institucions local i regional [l'Ajuntament i la Província de Verona] van participar-hi activament a través dels seus màxims representants, que van inaugurar el congrés, van cedir espais i van facilitar tota mena de material. Aquest congrés, de caràcter internacional, va donar una visibilitat especial i extraordinària a la cultura catalana.
- Ponent al Simposi internacional "La Modernitat cauta: 1942-1963. Resistència, resignació, restauració." 5-7 juny del 2013. "Dau al set, la cauta subversió d'una avantguarda imprescindible".
- Ponent al 14th Colloquium of the North American Catalana Society, University of Toronto, 23-25 maig del 2013. "Pere Gimferrer and Catalan cinema: from Pere Portabella to Albert Serra"
- Membre del comitè organitzador de la jornada d'estudi sobre el teatre espanyol, català i jueu contemporani "Il sipario e la stella" 2 de maig del 2013, Università di Verona. "Una panoramica sul teatro catalano contemporaneo"
- Ponent al IX Congreso Negro, Universidad de Salamanca, 16-19 abril del 2013. "Vamp, revólver, sangre y carmin en un noche de neon. Notas sobre Pere Gimferrer y el imaginario noir".
- Ponent a l'International Conference on Catalan Cinema, Queen Mary University of London, 30 de novembre - 1 de desembre del 2012, "Dràcula, el vampir: Notes sobre Pere Gimferrer i el cinema de terror i d'avantguarda a Catalunya.
- Ponent al LVIII Anglo-Catalan Society Annual Conference, The University of Sheffield, 9-11 de novembre del 2012. "Històries apòcrifes, Perucho i Gimferrer: una aproximació a la novel·la històrica catalana dels anys 80".
- Ponent al XV Forum for Iberian Studies, Oxford University, 20-22 de juny del 2012. "Notes per a una per a una comparació entre dos lectures radicals del

cinema ibèric: el cine-literatura de Pere Gimferrer vs. el cine-filosofia de Gilles Deleuze”.

- Ponent al Congrés “40 anys d’ensenyament del català a la Universitat Eötvös Loránd de Budapest”, Universitat Eötvös Loránd de Budapest. “Notes per una prosa (lírica) a L’agent provocador de Pere Gimferrer”.

- Ponent al I International Congress for Young Researchers in the Humanities, Universitat Pompeu Fabra, 18-21 d’abril del 2012. “Viena és una bombonera, intertextualitat en l’obra de Pere Gimferrer”.

- Ponent al Congrés ModernArt.Cat de la Queen Mary University de Londres, 24 i 25 de juny del 2011. Títol de la ponència: “Colpir sense nafrar: Pere Gimferrer i l’art/esperit català”.

- Organitzadora de la jornada d’estudis "Identità catalana e ladina fra parole, musica e immagini", 26 de març del 2010, Universitat de Trento. Hi van acudir professors de diverses universitats europees. No es va voler deixar de banda el context històric i, per això, el tema de la jornada també era “La Nova Cançó”, que va permetre oferir una vista panoràmica dels difícils anys de la Transició democràtica espanyola.

- Organitzadora de la jornada d’estudis “Guerra civil espanyola: Catalunya entre història i literatura”, 28 de maig del 2009, Universitat de Trento. Aquesta va ser la primera jornada d’estudis catalans a Trento, i en aquest cas es volien celebrar els quinze anys d’ensenyament de la llengua i la literatura catalanes a la Universitat de Trento i el setantè aniversari de la fi de la Guerra Civil Espanyola.

- Abril del 2009, participació com a representant de la llengua catalana a la regió del Trentí al petit poble de muntanya de Moena en la trobada de germanor entre la coral de la vall de Moena i la coral del Baix Empordà de Sant Feliu de Guíxols.

- 23 de març de 2008, presentació del llibre *Dalla pagina allo schermo. Uno sguardo alla letteratura catalana contemporanea*, a cura de Lídia Carol, Verona, Cierre Edizioni, 2007, al centre Candia de Mestre (Venècia).

Ponent al IX Convegno Internazionale AISC, Universitat de Venècia, 14-16 de febrer de 2008. Títol de la ponència: “Fortuny de Pere Gimferrer: una novel·la visual i una nissaga universal”.

- Organitzadora de les Jornades d’Estudis Catalans en ocasió dels deu anys de l’ensenyament del català a la Universitat de Bolonya, 20 i 21 de novembre de 2007. En aquesta trobada es va voler posar una atenció especial a la llengua i la literatura catalanes.

- Organitzadora de la mostra cinematogràfica “Uno sguardo alla letteratura catalana contemporanea”, 6 i 7 de desembre de 2005, al Centro Mazziano di Studi e di Ricerche de Verona.

- Ponent al VIII Convegno Internazionale AISC, Universitat de Nàpols, 14 d’octubre

de 2005. Títol de la ponència: “L'experiència de la guerra civil com a matèria literària”.

Publicacions

- “Què és *L'agent provocador*? Notes sobre la prosa (lírica) de Pere Gimferrer” dins *Catalanística a Hongria (1971/72-2011/2012)*, a cura de Carles Bartual, Balázs Déri, Kálman Faluba, Ildikó Szijj, Budapest, Universitat Eötvös Loránd de Budapest, 2013. ISBN: 978-963-284-353-7.

- “Nuova origine: Manuel de Pedrolo e il romanzo post-apocalittico”, a *Quaderni di lingue e letterature*, Università degli Studi di Verona - Facoltà di Lingue e Letterature Straniere, núm. 35 (2010). ISBN: 978-88-96419-14-4.

- “Una tarda al cinema con Mercè Rodoreda. Note sulla relazione fra il cinema e la letteratura di Mercè Rodoreda”, a *Giornate Mercè Rodoreda in Toscana. Pisa, Venerdì 4 e sabato 5 aprile 2008*. Edició en línia: Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. ISBN: 978-84-693-2214-7.

- *Studi Catalani. Suoni e parole*, a cura de Lidia Carol i Empar Devis, Bolonya, Bononia University Press, 2009. ISBN: 978-88-7395-444-6.

- “Fortuny de Pere Gimferrer, una novel·la visual i una nissaga universal”, a *Atti del IX Congresso internazionale di Venezia 14-16 febbraio 2008*. Edició en línia: ISBN: 978-88-7893-009-4. Data de publicació: 16 de desembre de 2009.

- *Dalla pagina allo schermo. Uno sguardo alla letteratura catalana contemporanea*, a cura de Lídia Carol, Verona, Cierre Edizioni, 2007. ISBN: 978-88-8314-420-2.

- “Una novel·la de la guerra: *Unitats de xoc* de Pere Calders”, a *Revista de Catalunya*, núm. 207 (juny de 2005). ISSN: 0213-5876. Dipòsit legal: B.32.579-1986.

Jordi Gairín i Fosas

Resident a Luxemburg (Luxemburg)

Nascut a Avinyó (Bages) el 29 de juny de 1969

Centre Català de Luxemburg

Jordi Gairín i Fosas va néixer el 29 de juny de 1969 a Avinyó (Bages).

Fill de Ramon Gairín i Baldellou i de Teresa Fosas i Careta.

Casat amb Iolanda Górriz Artigot des del 2002, és pare de dos fills, Isaac (2006) i Clara (2009).

Avinyonenc de soca-rel, des de molt jove es va implicar en la vida associativa del seu poble: va formar part del club d'escacs, del club de futbol, del centre excursionista, del club de natació i de la penya blaugrana.

En Jordi és comptable de formació i de professió. Per motius professionals, el 1993 es va traslladar a viure a Barcelona, tot i no perdre el contacte amb el seu poble.

El 2001, l'empresa on treballava a Barcelona li va oferir la possibilitat de traslladar-se a Luxemburg, oportunitat que no va deixar passar, i el setembre del 2001 s'instal·lava en aquell país, on va començar a treballar en el sector de la banca privada.

Més tard, el 2007, va aprovar unes oposicions per a funcionari de la Comissió Europea, on treballa, concretament a la DG ECFIN, des del mes de gener del 2008.

Abans de la seva arribada a Luxemburg, ja va prendre contacte amb el Centre Català de Luxemburg i al cap de poc temps d'haver-hi arribat, aquesta tradició associativa adquirida a Avinyó l'empenyé a ell i a la seva muller a entrar a formar part de la Junta del Centre per col·laborar en l'organització de la majoria d'activitats.

Així, en representació del Centre, va participar a la III Trobada mundial de casals catalans celebrada a Girona el febrer de 2004 i a la IX Trobada de casals catalans del Con Sud d'Amèrica, celebrada a Buenos Aires el 2005. El 2006 va esdevenir tresorer del Centre i també responsable de l'organització dels exàmens de català de l'Institut Ramon Llull a Luxemburg. El mateix any, juntament amb altres simpatitzants del Barça, va promoure la Penya Barça de Luxemburg, que ha presidit des de la seva fundació. Aquesta penya té el mèrit de ser l'única de fora de l'Estat espanyol que només amb els seus recursos organitza cada estiu un campus per a nens de 6 a 14 anys, amb entrenadors de l'escola de futbol del Barça.

Des del juliol del 2013 és el sisè president del Centre Català de Luxemburg.

Josep Grases Galofré

Resident a Caracas (Veneçuela)

Nascut a Epinal (Vosges, França) l'1 de febrer de 1937

Centre Català de Caracas

Josep Grases Galofré va néixer a Épinal, a la regió dels Vosges (França), l'1 de febrer de 1937. De petit es va traslladar amb la família a Veneçuela, on ha viscut fins ara.

El seu pare fou fundador del Centre Català de Caracas i fins avui són quatre les generacions que han estat vinculades a la vida del Centre. Té la nacionalitat veneçolana i té quatre fills i una filla.

Durant la seva joventut va formar part de la Coral Catalana de Caracas (1953-1957), que va marcar l'inici del moviment coralista a Veneçuela. A finals de la dècada dels cinquanta i començament dels seixanta, la nova democràcia veneçolana va rebre el suport de la presència de Pau Casals, mestre del violoncel, l'instrument que Josep Grases estudiava en aquell temps. A mitjan anys setanta, la seva vinculació amb el Centre Català va esdevenir més estreta pel fet de ser fill d'un dels fundadors, i passà a ser titular de l'acció número 136 de l'entitat, que utilitza amb regularitat.

Durant els anys posteriors, la seva relació amb el Centre va estar molt relacionada amb la presentació de conferències divulgatives sobre la seva especialitat, que és l'estudi dels terratrèmols. A partir d'aquesta vinculació, la Universitat Politècnica de Barcelona el va convidar a dictar un curs de doctorat a la Facultat d'Enginyeria durant el curs 1983-1984, per primera vegada en llengua catalana a l'avui Universitat Politècnica de Catalunya (UPC).

En tornar a Veneçuela va ser elegit vicepresident del Centre i més tard president. La seva vinculació personal i la participació dels seus fills en les activitats del Centre Català s'ha vist afavorida pel fet de viure a dues cantonades del Centre des de fa més de trenta-cinc anys.

FORMACIÓ

- Enginyer Civil, especialitat Estructures, Universitat Central de Veneçuela-UCV (1954-1959).
- Treball de formació de postgrau: 1960-1962, Technische Hochschule München; Cement and Concrete Association, Slough; 1967-1968, Laboratorio Nacional de Engenharia Civil, Lisboa; 1970; 1975, Imperial College, Seismological Engineering, London.
- Doctorat en Ciències (1973), Universitat Central de Veneçuela: "Sismicidad de la Región Centroamericana Asociada a la Cadena Volcánica del Cuaternario", 4 volums, Caracas (premiat per l'Associació de Professors de la UCV, 1973-1974).

EXPERIÈNCIA PROFESIONAL I ADMINISTRATIVA

- Director de l'Empresa CORAL 83 S.R.L. Enginyeria de Consulta (1987-Present).
- Professor titular i investigador de la Universitat Central de Veneçuela, 1962-1978 a dedicació exclusiva, 1979-1987 a temps complet; 1988-present, col·laborador de postgrau.
- Institut de Materials i Models Estructurals (IMME), UCV, Facultat d'Enginyeria. Membre de l'Associació d'Investigadors. Director d'Institut: 1964-1967.
- Enviat a Lisboa per la Universitat Central UCV per a l'estudi de la resposta de les estructures durant el terratrèmol de Caracas del 29 de juliol de 1967 (1967-1968).
- UCV-OEA (1972-1978), coordinador acadèmic del Programa Multinacional de Mestria en Enginyeria Sísmica (1973-1987).
- Membre del Consell de la Facultat d'Enginyeria de la Universitat Central (1965-1967) i del Consell de Postgrau (1972-1976).
- Professor del programa UNESCO-OEA-RELACIS (1989-1997) de cursos d'extensió per a professionals de l'enginyeria sísmica, a Guatemala, El Salvador, Jamaica, República Dominicana, Panamà, Nicaragua, Trinidad, Equador i Veneçuela.

DISTINCIONS

- Director de la International Association for Earthquake Engineering (IAEE, Tòquio), 1977-1981.
- Vicepresident executiu (1992-1996); reelegit per al període 1996-2000.
- Membre de l'Acadèmia de Ciències Físiques, Matemàtiques i Naturals, Veneçuela (des del 1988).
- Membre fundador de l'Acadèmia Nacional de l'Enginyeria i l'Hàbitat, Veneçuela (des del 1998).
- Coordinador de les Noves Normes per al Disseny contra terratrèmols, Caracas (versió 1982 i 2001).

- Membre de la Comissió Tècnica per establir les especificacions de riscos acceptables a la indústria.
- Petroliera de Veneçuela, Caracas (1980-1984).
- President de la Red Latinoamericana y del Caribe de Centros de Ingeniería Sísmica (RELACIS), 1979-1985.
- Vicepresident electe i posterior president del Centre Català de Caracas, 1986.
- III Seminari Tècnic sobre Projectes d'Enginyeria Estructural, en homenatge a l'enginyer Josep Grases Galofré, Maracay, 20-21 octubre de 2005.

COMITÈS EDITORIALS DE REVISTES TÈCNIQUES

- *Boletín Técnico IMME*, Facultad de Ingeniería UCV, Caracas (membre fundador, gener del 1963; és la revista tècnica més antiga del país).
- *Revista Internacional de Métodos Numéricos para Cálculo y Diseño en Ingeniería*, Universitat Politècnica de Catalunya, Barcelona (membre del Comitè Assessor Internacional, 1984-1998).
- *Revista Internacional de Ingeniería de Estructuras*, Escuela Politécnica del Ejército, Quito (Comitè Assessor Internacional, des del 1995).
- Instituto Panamericano de Geografía e Historia, Comisión de Geofísica (representant per Veneçuela, 1996-2001).
- *Boletín de la Sociedad Mexicana de Ingeniería Sísmica*, México D.F. (Comitè Editorial, 1996-2002).

PUBLICACIONS TÈCNIQUES

- Autor i/o coautor de dotze llibres sobre l'especialitat d'enginyeria sísmica, i al voltant de cent vuitanta publicacions tècniques en revistes i congressos tècnics presentades a Amèrica i a Europa.

Sigfrid Grimau Miquel

Resident a Santiago (Xile)

Nascut a Valls (Alt Camp) l'1 de març del 1932

President del Centre Català de Santiago de Xile

Va néixer l'1 de març de 1932 a Valls, fill de Fermí Grimau i Grogués, de Vila-rodona, i de Carme Miquel i Pons, de Barberà del Vallès.

Pocs dies abans d'acabar la guerra va sortir amb la seva família cap a l'exili a França. Varen estar tretze mesos en camps de concentració i varen haver de suportar l'ocupació alemanya. L'any 1948 emigraren a Xile.

Sigfrid va aprendre l'ofici de sastre amb el seu pare. Té el seu propi establiment al centre de Santiago, en què encara ara atén una selecta clientela.

Té sis fills i nou néts, als quals, tot i la llunyania, tracta d'infondre els valors de Catalunya. Ha difós des de sempre les virtuts de la cultura catalana als descendents de catalans i als xilens en totes les entitats que ha presidit al llarg dels anys: Lions Internacional de Santiago de Xile, Confederación Panamericana de Alta Costura i el Centre Català, entre d'altres.

Va escriure i editar el llibre *En el silencio. Los niños de la guerra*, en què narra els records de les circumstàncies de la guerra, de l'exili i de la Segona Guerra Mundial viscudes durant la seva infància. Aquest text va ser seleccionat en el concurs Premi Romà Planas i Miró i es va incorporar a l'Arxiu de la Memòria Popular del municipi de la Roca del Vallès. Actualment escriu una obra referida als seus seixanta-cinc anys de residència a Xile i la labor que hi ha exercit.

És el president del Centre Català de Santiago.

Des de molt jove ha dedicat temps i esforços a la comunitat catalana de Xile en tots els moments històrics a través d'aquesta entitat.

Maia Guenova

Resident a Sofia (Bulgària)

Nascuda a Sandanski (Bulgària) el 30 d'abril del 1946

Traductora

Va néixer el 30 d'abril de 1946 a Sandanski, Bulgària, filla d'Illia Ivanov Chorbadiyski i de Maria Ivanova Sirmina.

Va estudiar filologia hispànica a la Universitat de Sofia. Del 1971 al 1986 treballà com a traductora i intèrpret a l'Ambaixada d'Espanya a Sofia. Allà va fer amics catalans, com Llibertat Bruguera i l'escriptor Joan Rendé, que li van encomanar el seu apassionat amor per la llengua i la literatura catalanes.

El 1982 assisteix al curset de català per a estrangers organitzat per Òmnium Cultural.

Després de cursar estudis de llengua i literatura catalanes, es dedica a traduir llibres de narrativa, teatre i poesia catalana al búlgar.

Publica durant uns anys contes d'autors catalans a la premsa literària búlgara i entrevistes amb intel·lectuals catalans per donar a conèixer la literatura catalana a Bulgària.

El 1986 es publica la seva traducció de *La Plaça del Diamant*, la primera obra important de la literatura catalana publicada en llengua búlgara.

Ha traduït obres de Mercè Rodoreda, Pere Calders, Josep Maria Benet i Jornet, Sergi Pàmies, Albert Sánchez Piñol, i en poesia, Miquel Martí i Pol, Vicent Andrés Estellés, Francesc Parcerisas i d'altres.

Dedicat al públic infantil, ha traduït *Les millors rondalles catalanes* de Joan Amades.

Ha col·laborat en l'edició de manuals de català bàsic per a l'aprenentatge del català a partir del búlgar.

Des que va descobrir la llengua i la literatura catalanes, la seva dedicació dins el món de la traducció de la literatura catalana ha estat constant. Treballa amb perseverança per l'aproximació a la realitat literària i lingüística catalana a Bulgària, un vincle que Maia Guenova ressegueix entre ambdues cultures i al qual la seva tasca contribueix eficaçment.

Actualment treballa com a traductora literària *free lance*. Té dues filles.

Sebastià Moranta Mas

Resident a Offenbach (Alemanya)

Nascut a Campos (Illes Balears) el 28 de juny de 1974

Professor de català

Nascut a Campos (Mallorca) el 28 de juny de 1974, fill de Guillem Moranta Ballester i de Francisca Mas Adrover.

Es va llicenciar en Filologia Catalana (menció en Filologia Eslava) per la Universitat de Barcelona el febrer de 1999.

Establert a Alemanya l'octubre de 2000, des d'aleshores ha treballat com a professor de català i espanyol en diverses universitats (Colònia, Bonn, Frankfurt del Main, Marburg i Magúncia) i a l'Institut Cervantes de Frankfurt, a més de dedicar-se a la traducció.

La seva experiència com a professor inclou més de vuit mil hores de docència a les universitats esmentades. A més dels cursos pràctics de llengua, ha impartit nombrosos seminaris sobre sociolingüística i anàlisi crítica del discurs, traducció alemany-català i literatura catalana contemporània (la Renaixença, les avantguardes literàries i artístiques, Barcelona i la narrativa urbana), entre d'altres.

Ha treballat durant molts anys amb els prestigiosos catalanistes alemanys Tilbert D. Stegmann (XVII Premi Batista i Roca), a Frankfurt (2001-2011), i Andreas Wesch durant la seva etapa a Colònia (2000-2006). Un fruit de la col·laboració amb el professor Stegmann és el manual *Katalanisch express. Sofort Katalanisch lesen durch Ihre Brückensprachen* (Aquisgrà: Shaker, 2007). A més, ha organitzat diverses activitats de promoció de la llengua i la literatura catalanes (conferències, tallers de traducció).

El fet de viure i treballar a Alemanya, juntament amb la seva formació de catalanista i eslavista, li dóna un perfil poc habitual que connecta les seves inquietuds acadèmiques amb el centre i l'est d'Europa. En són una mostra alguns articles on ha estudiat el context sociocultural de la poesia de Salvador Espriu traduïda a diverses llengües eslaves i els contactes entre Catalunya i Rússia (p. ex.:

«Salvador Espriu a l'Europa eslava: compromís cívic i projecció intercultural», dins *Zeitschrift für Katalanistik*, 23, 2010, p. 53-88). Així mateix, és membre de l'equip redactor del *Diccionari polonès-català / català-polonès* d'Enciclopèdia Catalana, junt amb els col·legues de la Universitat A. Mickiewicz de Poznań Witold J. Maciejewski, Alfons Gregori i Barbara Łuczak, que es troba en procés d'elaboració.

Ha presentat comunicacions científiques en una vintena de congressos i seminaris internacionals, i ha estat conferenciant convidat a la Universitat Lliure de Berlín, la Universitat Carolina de Praga, les universitats Estatal i Pedagògica A. I. Herzen de Sant Petersburg i la Universitat M. V. Lomonóssov de Moscou. Ha dedicat alguns articles al fenomen de les ideologies lingüístiques i els discursos identitaris a les Illes Balears, a la recepció de la literatura catalana a Europa, a l'anàlisi de la traducció poètica del rus al català i a l'obra de l'escriptor Gueorgui Vladímov.

Entre les seves traduccions destaca la biografia *Lucrecia Borja a partir de documents i epistolaris del seu temps* [Lucrezia Borgia nach Urkunden und Korrespondenzen ihrer eigenen Zeit] (València: Tres i Quatre, 2007), de Ferdinand Gregorovius, i una tria d'assajos literaris d'Óssip Mandelstam. Actualment prepara el doctorat a la Universitat de Marburg sobre un tema de sociolingüística comparada, actituds lingüístiques i anàlisi crítica del discurs: *Particularisme lingüístic a Mallorca. Teoria, història, anàlisi textual i marc europeu: comparació amb el conflicte identitari a la República de Moldàvia*.

Francesc Sallés Calvet

Resident a Buenos Aires (Argentina)

Nascut a Barcelona l'1 de maig de 1944

Casal de Catalunya. Montepío de Montserrat

Nascut a Barcelona l'1 de maig de 1944, fill de Josep Sallés i Llobet i d'Antònia Calvet i Closa.

L'any 1949, tota la família va emigrar a l'Argentina. Allí va cursar els estudis primaris, secundaris i universitaris. Es graduà com a comptador públic nacional el 1968.

Des de petit va estar vinculat amb la col·lectivitat catalana de Buenos Aires i en la celebració de festes del Casal de Catalunya i del Montepío de Montserrat.

Ja en la seva joventut, va participar també en les activitats del casal Les Quatre Barres de Castelar (ciutat de l'entorn de Buenos Aires), llavors recentment fundat.

Des dels vint-i-cinc anys ha ocupat diversos càrrecs al Consell Directiu de l'Associació Catalana de Socors Mutus Montepío de Montserrat, entitat mutualista dedicada a la difusió de la cultura catalana, i en va ocupar el càrrec de president durant tretze anys.

Va ser conseller del Casal de Catalunya de Buenos Aires des del 1992 fins al 1998. Participà activament en l'organització de la primera de les Trobades del Con Sud d'Amèrica, dutes a terme al Casal. Ha estat present en totes les trobades de casals catalans d'arreu del món celebrades a Catalunya.

Actualment ocupa el càrrec de revisor de comptes del Casal.

JOSEP M. BATISTA I ROCA (Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Oxford. Fou un dels fundadors de l'Arxiu d'Antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions decisives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya i delegat personal del President Lluís Companys en una missió important de caràcter internacional. Fou impulsor i secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat a Londres amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili al servei de Catalunya: representà el PEN Club Català, defensà els drets del poble català a la UNESCO i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Propugnà sempre per a la nació catalana el més clar independentisme i no deixà mai d'alertar-nos sobre la precarietat i els perills de les solucions autonòmiques.

Víctor Castells

ENRIC GARRIGA TRULLOLS (1926-2011) fou un defensor i un eficaç divulgador de la llengua, la cultura, la història i la unitat dels Països Catalans. Per ell, Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, la Catalunya del Nord, la Franja de Ponent i l'Alguer, formaven una unitat indestruïble: la nació catalana. El seu objectiu prioritari, tant a la seva trajectòria dins l'IPECC i el CAOC com a la seva participació en plataformes polítiques, cíviques i culturals, fou sempre conciliar voluntats i unir esforços per aconseguir la unitat d'acció de l'independentisme. El 1978 fou membre fundador de l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (IPECC), on exercí el càrrec de secretari i, a partir del 1997, de president. El mateix any participà activament en la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català (CAOC) i en fou secretari general, càrrec que exercí fins que n'assumí la presidència el 2001. Va desplegar una incansable activitat com a agitador cívic i divulgador de la història, organitzant centenars d'activitats com ara visites culturals i històriques, commemoracions de dates de significació patriòtica i erecció de monuments i plaques commemoratives. L'escenari de totes aquestes activitats no era únicament l'interior dels Països Catalans, sinó a tot el món, gràcies a les intenses relacions que tenia amb els casals catalans de l'exterior. Entre les principals activitats impulsades des de l'IPECC, destaquen la creació i l'impuls dels premis Josep Maria Batista i Roca atorgats pel treball per la llengua i la cultura catalanes a l'exterior, la construcció de monuments a personalitats catalanes a l'Argentina, Alemanya o Bèlgica, la promoció de viatges per conèixer l'expansió catalana a la Mediterrània i les petjades catalanes, a Centreeuropa i a Amèrica o la promoció de la descoberta de les gestes històriques catalanes.

Víctor Castells

XXV PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2013

Amb la col·laboració de:

INSTITUT DE PROJECCIÓ EXTERIOR
DE LA CULTURA CATALANA

Generalitat de Catalunya

Diputació
Barcelona